

Denisa Nováková
Z pohledu hory

Stojím tu už celá staletí. Shlížím na malé městečko pode mnou v této době se probouzející. Světu stále ještě vládne tma a dole se začínají pomalu rozsvěcet světélka. Hvězdičky už šly spát a lidé se probouzí do šera. Krajinou se prohání vítr a maluje bílou křídou na okna i na dveře. Voda v rybníku na mém úpatí je zmrzle klidná. Všichni ptáci spí, nebo jsou na dovolené. Bílá peřina pokrývá veškerou zem a i já jsem v ní celička zabalená.

Malí lidé se začínají hemžit a nastupovat do svých aut. Sleduji, jak se auta vzdalují a světélka zmenšují. Obloha se začíná rozsvěcet a slunce opět vyhraje boj se tmou. Své zlaté vlasy hrdě roztahuje do všech stran a bílé pokrývce dodává třpyt. Probouzí i ty největší spáče a celé město ožije. Děti vesele výskají a svýma malinkatýma ručičkami ukazují na mne. A tu už vytahují sáňky a navzdory burácejícímu větru uhání si na mém těle naplno užít sněhu. Objeví se i školáci, kteří si na ramenou nesou lyže a společně s učiteli nasedají na lanovku. Lanovka se houpe a radostně zpívá.

Svět voní nádechem skořice, cukroví a svařáku. Ve vzduchu je cítit štěstí, vzrušení a špetka očekávání. Než se naděju, den je opět ten tam. Slunce se tiše začervená nad svou prohrou s přicházející nocí a zahanbeně zaleze za obzor. Na jeho místo nastupuje měsíc jako strážce všeho spícího. Společně se svitem jeho kolegyně zpříjemňují temnotu noci. Ve středu města, u radniční věže, která vyčnívá z řady domů, se rozsvítí stromeček. I já se zachvěju vzrušením, protože zítra mě čeká perný den. Den plný radosti dětí i dospělých, den plný lásky a spokojenosti. Den, kdy se plní přání a tužby. Den, na který se celý rok těším.

Zabalím se do deky a poklidně za svitu měsíce a hvězd usínám. Zítra mě opět čeká nový den tak, jak je to už celá dlouhá staletí.